

ának üze-
ászos irás
ya előbb
ő. A levél-
net emlék-
eginnen.
a, azokat
ő sorokat
még nem
tétek meg
magyar-
a »K. L.«
tok, mert
enkezik a
agy bog-
az eddig
z állat jó
vonásait
lasz elő,
farkára
ben cse-
bdik. De
éven, ha
g és vé-
esen for-
d ilyen-
rog, ha

el a

orá-
gyik

rök
zép

Jahn

»Nem-

ada-
si.

épület.
ulat.

KIS LAP

LEVÉL ABBAZIÁBÓL. (Lásd a 231. lapon.)

XXIX. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. október 11-én.

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

LYESMI ritkán történt a szerény háztájékán; nem csuda, hogy Évike nagyon jól emlékezett a fontos eseményre.

— Emlékszem jól . . . az az uri asszony bement a nénikéhez és sokáig beszélgettek.

— Ugy van, beszélgettek, csak hogy te nem tudod miről, én pedig tudom. Neked a nénike nem mondta meg, nekem sem, de én kifürkészttem, mert ott hallgatóztam az ajtónál.

— Oh! de hiszen azt nem szabad tenni!

— No bizony! Nem látott senki, én pedig kíváncsi voltam és meg is tudtam, mit akar az a nagyuri asszonyság. Azt akarta, hogy a nénike adjon át neki egyet az árvák közül, a kiket magánál tart. A nénike ennek nagyon megörült és mindjárt azt felelte, hogy egyikünk számára már rég szeretne valahol helyet találni. És mit gondolsz, Évike, ki az, a kit a nénike szeretne elküldeni a házból?

Évike tapasztalatlan kis leány volt, és a maga kis eszével úgy okoskodott, hogy a nénike bizonyosan attól szeretne szabadulni, a ki legtöbb vesződést okoz neki; és ez Éva volt; azt pedig Évike is tudta. Azért hát most kissé akadozva ugyan, de őszintén mondá:

— Azt hiszem . . . a nénike azt szeretné . . . ha téged adhatna valahová.

— Bár csak úgy volna! Magam is azt hittem eleinte, de nem úgy lett. A

nénike téged akar oda adni annak az idegen uri asszonynak.

— Engem! kiáltá Évike elsápadva. De én nem akarok elmenni!

— Azt nem fogják tőled kérdezni, kicsikém. Persze, te azt hiszed, hogy a nénike téged olyan nagyon szeret, mint te őt, pedig hát ő ezalatt azon törte fejét, hogy tul adjon rajtad.

Évikének könybe lábadtak a szemei.

— Oh Istenem! Talán megbántottam valamivel a jó nénikét? Pedig én igazán soha sem akartam . . . jó akartam lenni.

— Már azt én nem tudom, mi az oka, de amit mondok, az szent igaz. Különben én a te helyeden ugyancsak örülnek, hogy elszabadulhatok erről az unalmas helyről, kivált olyan előkelő uriszonysághoz. Mert az meglátszott rajta, hogy gazdag uri asszony, bizonyosan fényes palotában lakik, vannak inasai, sso-baleányai, van sok pénze, mindene, amit csak szeme-szája kíván. Hanem nincs gyermeke s hallottam, mikor mondta, hogy szeretne maga mellé venni közülünk valakit.

— Jaj, csak engemet ne vigyen el! szólt Évike ijedten.

Éva gunnyosan nevetett.

— Látszik, hogy még semmit sem tudsz, mondá. Én meg épen azt szeretném, ha elvinne engemet.

— Hátha meg is teszi? Talán még nem végezték el egészen . . . talán még mást gondol a nénike . . . és én is kérni fogom, ne küldjön el engem, hanem inkább tégedet . . . bizonyosan megteszi.

Egyelőre azonban sem erről, sem másról nem lehetett beszélni Márta néni-vel, mert állapota napról-napra rosszabbra fordult s az orvos mindinkább komoly képpel járt-kelt a beteg körül.

Nagy volt a baj és különösen nagy azért, mert a betegségen kívül épen ekkor más, még pedig igen nagy csapás érte Márta nénit. Nem volt gazdag, de nem is egészen szegény, mikor több évvel ezelőtt özvegyen maradt és egyetlen kedves gyermeke is meghalt. Sokáig búsult, de aztán talált valamit, ami vigasztalta. Egy elhagyatott szegény kis gyermek akadt az utjába, ezt magához fogadta. Saját gyermeke gyanánt nevelte. Aztán látott egy másik szegény árva leánykát, azt is megsajnálta, azt is házába fogadta, utána pedig még egy harmadikat és negyediket is. Volt aztán elég dolga, vesződsége a négy gyermekkel, de szívesen bajlódott s jó szívének nagy örömet okozott az a tudat, hogy négy szegény árvát, a ki különben szomorúan elveszett volna, szépen fölnevel.

Igen, ezt akarta, de máskép történt, még pedig igen szerencsétlenül. Egy rossz lelkű ember, a kire Márta néni a maga vagyonkáját bizta, rutul megcsalta, úgy hogy a nemes szívé nő egyszerre nagyon szegény lett. Ez már nagy csapás volt. Nemcsak saját magáért kellett aggódnia, hanem a gyermekek miatt is, kiket magához fogadott. Mi lesz most már belőlök, ki fog rólok gondoskodni, hol talál olyan jószívű embereket, a kik magukhoz vegyék és a kikre rá is bízhatná, különösen Erdei Évát. Ez volt a legnagyobbik, de ez okozott legtöbb gondot. Ravaszkodó, bizal-

matlan volt, nem mutatott szeretetet, őszinteséget még jótevője iránt sem, a ki pedig hat éves kora óta szeretettel, gonddal nevelte.

— Ezt nem adhatom ki kezéim alól, gondolá. A többieket majd csak elhelyezem valahol, azok majd fölnevednek; de Évára magamnak kell ügyelnem, még egy pár évig, különben rossz utra téved, gonosz teremtés válik belőle.

Ilyen nehéz gondokkal tépelődött, mikor elérte a súlyos betegség. Most már nem gondolhatott semmire, maga is tehetetlenül feküdt. Egy két jó ismerőse segítette valamivel, az egyik oda küldte Ágnes asszonyt, hogy a házat rendben tartsa valamennyire, a másik küldött ápolónőt és orvosságot, a derék öreg orvos pedig naponként ellátogatott hozzá, hogy segítsen, ha még segíteni lehet.

Egy vagy két nappal nagy betegsége kitörése előtt történt az, hogy Márta néni előkelő vendéget kapott. Egy gazdag uri asszony volt ez, a ki elmondta, hogy nincs gyermeke, egymaga él, pedig szeretne maga mellett egy kedves jó kis gyermeket; mivel pedig hallotta hírét a Mártha néni dolgainak, hát eljött, hogy a gyermekek közül valamelyiket magához fogadja. Mártha néni nagy örömmel hallotta ezt, de nem volt könnyű elhatároznia, a négy gyermek közül melyiket adja oda. Ő maga a négy közül legjobban szerette azt, a kit legelőször fogadott volt magához, a kit piczike korától fogva nevelt s a ki úgy szerette mint édes gyermeke. Ez pedig Évike volt, a kis Kormos Évike. Nagyon fájdalmas volt a gondolat, hogy a kedves

jó gyermektől megváljon, de egy kis gondolkodás után mégis így szólt:

— Van itt egy kedves kis leányka, a ki valóban megérdemli a szeretetet, mert szelíd, engedelmes, háladatos. Nagyon nehezen fog esni megválnom tőle, de az ő boldogsága fontosabb. Sokat aggódtam, mit tegyek vele, mert én szegény lettem, nem tudom fölnevelni; meg leszek vigasztalva, ha tudom, hogy a kedves jó gyermek olyan hajlékba jutott, a hol boldog lehet. És meglássa, asszonyom, ez a gyermek gyöngéd szeretettel fogja meghálálni a jóságot, melyet kegyedtől tapasztalni fog. Kicsike korától fogva én neveltem föl, jól ismerem.

— Nagyon szeretném látni a kicsikét, szólt az uri hölgy.

— Most épen nincs itthon, elküldtem sétálni. De jó félóra mulva itthon lesz.

— Csakhogy én nem várhatok. Sietnem kell a vasúthoz. Most csak előleget szerettem volna elintézni a dolgot. Pár hétre fürdőbe megyek. Onnan visszatérve, magammal viszem a kicsikét. No's meglátom majd akkor. Remélem, nem valami csuf kis lány?

— Oh, nagyon csinos, kedves gyermek.

— Annál jobb. De még attól teszem függővé, hogy tetszik-e nekem. Ha megszeretem, elviszem s azt kikötöm, hogy a gyermeknek azután soha még hirt sem szabad hallani senkiről, a kivel eddig élt. Azt akarom, hogy egészen hozzám szokják, mintha mást soha sem ismert volna. Tehát vagy három hét mulva ismét itt leszek.

Ezzel a gazdag özvegy Várhalminé — ez volt a neve — eltávozott.

A jó Márta néni szinte örült, hogy ez a dolog kissé későbbre maradt. Legalább még pár hétig magánál tarthatja kedvenczét, a kis Évikét, a kit annyira szeret. Ugy tekintette, mint a saját édes gyermekét és a kicsike ezt meg is érdemelte. Az igaz, hogy Évike nem ismerte se az apját, sem anyját, sem semmiféle rokonát, a nénike volt neki mindenkije. De szeretete is igazán, sokkal jobban, mint a többiek, kiket Márta néni jószíviuen magához fogadott. Mikor a többiek lármáztak, pajkoskodtak, Évike szinte könyörgött nekik, ne tegyék s ha kérése nem használt, egészen elbulsult és sóhajtva mondá:

— Oh, a nénike ezt annyira nem szereti!

Minden reggel szabad volt neki bemenni a nénikéhez jó reggelt kívánni s ott százféle apróságról elcsevegni; még játszott is vele a nénike és olyan vigak voltak, hogy a másik szobába is kihallatszott a nevetésök. De ennek most vége volt, az a komoly doktor megtiltotta, még csak a szobába sem volt szabad bemenni. A jó kis leányka úgy aggódott, úgy szomorkodott a kedves nénike betegsége miatt! És épen most kell azt hallania, hogy el akarják őt küldeni innen!

Évike nem tudhatta meg, hogy van ez a dolog igazán; de ha mondta is volna neki valaki, még ő nem birta volna megérteni, milyen szerető gondoskodásból akarja a nénike másra bízni.

Eleinte nem is akarta elhinni Éva beszédét, de aztán lassanként mégis félni kezdett, hogy hátha csakugyan igaz. Törte

a kis fejceskjét, hogy talán valami nagy hibát követett el, büntetésből kell távoznia; pedig ő mindig iparkodott jónak lenni és bizonyosan a nénike meg is bocsátana neki, csak hozzá mehetne, megkér-

hetné szépen. Csakhogy éppen ezt nem tehette, nem eresztették a beteg szobájába. Így aztán nem tehetett egyebet, mint hogy busult, szomorkodott s félrevonulva sirdogált; nem volt senki, a ki vi-

...HADD NÉZZELEM MEG.(Lásd a 230. lapon.)

gasztalja és biztassa, hogy nem kell elválnia a kedves nénikétől.

Igy álltak a dolgok, mikor egy napon Várhalminé kocsija újra berobogott az udvarra. Éva éppen az ablaknál állt és mindjárt raismert.

— Gyere csak, Évike, hamar! Nézd, eljött az az uri asszonyság... bizonyosan azért, hogy téged elvigyen magával. Oh, bár csak engem akarna elvinni! Nézd, milyen gyönyörű kocsija van!

Évikének ugyan hiába mutogatta a

kocsi szépségét, a kicsike csak az idegen nőre bámult és nem tudta, nevéssen-é vagy sirjon. Mert az már csak füresa volna, hogy ilyen finom, előkelő uri hölgynek szüksége legyen olyan szegény kis árva gyermekre, mint ő; de ha mégis igaz volna, akkor aztán nagy a baj, kész a szomorúság.

— No, most már mindjárt megtudjuk, elvisz-e téged magával, szolt Éva sóhajtván.

— De én nem akarok elmenni! kiáltá Évike ijedten.

— Az bajos lesz... ha csak nagyon kereken meg nem mondom neki, hogy nem akarsz vele menni.

— Istenem! De hogy merjek én beszélni egy olyan uri asszonysággal!

— Tudod mit? Majd én megyek hozzá és megmondom neki, hogy hiába jött, te nem akarsz innen elmenni.

— Az nagyon jó lesz! Mondd meg neki, hogy én itt akarok maradni a jó nénike mellett... Oh, bár csak inkább tégedet akarna elvinni!

Az ajtó megnyilt és Ágnes asszony szolt be:

— Éva jöjjön ki... a Kormos Éva. A két leány egy pillanatra összenézett, aztán Éva indult meg.

— Hát maga a Kormos Éva? szolt Ágnes asszony. No, ezt már szeretem.

— Ugyan mért? kérdé Éva hetykén.

— Csak azért, mert remélem, hogy el fog menni a házból, azután pedig nyugalom és békesség lesz a háznál. A jó néninek ugy sem telhetett sok öröme benne, hogy itt volt.

— De még magamnak sem, felelé Éva könnyedén.

Hogy Ágnes asszony nem ismerte a gyermekek vezetéknevét, az természetes volt, mert csak rövid idő óta volt a házból és tele volt mind a két keze dologgal, nem ért rá sokat kérdezősködni, alig hogy a keresztnévüket megtanulta a gyermekeknek. Nem ösmerte őket azelőtt. Annyit tudott, hogy két Éva van itt.

Éva mohón kérdezte, mit kívánnak tőle.

— Egy idegen nő van itt, látni akarja; felelé Ágnes asszony.

— Akkor előbb kissé rendbe szedem magamat.

Rendbe hozta baját, ruháját s úgy ment a szobába, hol Várhalminé várta. Éva első tekintetre igazán csinos leányka volt, a legszebb Márta néni valamennyi fogadott gyermekei közül. Mikor durczás, haragos volt, akkor ugyan senki sem találta volna kedvesnek; de most nyájas, szelid képpel lépett a szobába. Várhalminé fürkészőleg nézte.

— Hát te vagy a kis Évike? Hadd nézzelek meg jól. (Lásd a képet a 229. lapon.)

Éva illedelmesen meghajtott a kezét és kezet csókolt Várhalminénak.

— Látom, hogy tudsz illedelmet és nem vagy afféle vadoncz gyerek, szolt Várhalminé. Ezt szeretem. De nem értem mikép mondhatta Mártha néni, hogy nagyon félénk vagy. Most te nézz meg jól és mondd meg őszintén, milyennek találsz?

— Nagyon jónak és nyájasnak, felelé Éva halkán, de habozás nélkül.

— Olyan jónak, mint Mártha néni?
És tudnál engemet úgy szeretni, mint őt?

— Oh igen... azt hiszem igen...

— Helyesen mondtad, hogy csak hiszed, mert még nem tudhatod bizonyosan, még nem ismersz. Nem is volna szép, ha eddigi jótevőd iránt háladatlan volnál. Nos, hát szeretnél-e velem jönni, hogy aztán végkép nálam maradj? (Folyt. köv.)

LEVÉL ABBAZIÁBÓL.

(Képpel a ezimlapon)

ÉDES Pistám, — már öt hete,
Hogy lejöttünk hárman ide,
A kék Adria partjára,
A kies Abbaziába.
Tudod, Mari néni gyenge.
»Osszel menjen a tengerre!«
(Az orvos ezt így rendelte)
»S orvosságot ne szedjen be;
»A lány levegőtül gyogyul,
»S a balzsamos virágoktul.«
Elkísértük ide ketten,
Lakásunk van rózsás kertben;
Itt mindig tavasz van és nyár,
Kedves, enyhe szellőcske jár.
S nénink, bár nem hagyja lakát,
Sokkal jobban érzi magát,
Három vagy négy hétnek multán,
Velünk együtt kirándul tán.
Addig Arankával ketten
Sétálgatunk a ligetben;
Annak a hálmára állva,
Esik szemünk a szép tájra.
Jobbra-balra, nárcisz, rózsza —
És előttünk himbálózva
Csónak s gőzös. Messze távol
— Lengvén, mint a könnyű fátyol —
Feltün egy-egy halászbárka,
S letün a látó határba.
Mi előttünk mind új képek,
Gyorsan megszokjuk, mert szépek.
De mielőtt haza térnénk,
Nézzük, mit csinál Iránkénk,

A kertész kis leánykája?
Hol is van ő, s kis pálmája?
Külön pálma fácskája van
Ott a tárház oldalában,
A hol szeret minket várni —

Ime látjuk — ott van már ni!...
S hogy megjátszunk: én s testvérünk
Otthonunkba visszatérünk,
Kedves Mari nénink mellé.
»Füge, szőlő, körte kell-e?«
A kis séta éhessé tett —
Válaszunkat képzelheted!
És így folynak csendesesen
Napjaink a tengeren —
Azaz, hogy a hegyek alján,
Az imbolygó tenger partján.
S bár mi szép is itt e táj,
Szívünk azért mégis fáj —
Oda-oda vágjuk vissza,
Ahol foly a Duna, Tisza.
Írj nagy levelet nekünk,
Mi majd arra felelünk.
És most szervus, édes Pista!
Szerető testvéred

Ilka.

TAMÁS URFI ÁLOMKÉPEI.

— Hét képpel. —

HA TAMÁS urfi nem tudta, én persze még kevésbé tudhatom, honnan szólalt meg az a borsmadár? Onnan a képes könyvből-e, vagy pedig csakugyan ott ült a feje fölött, mikor így szólt:

— Tamás, Tamás, mit gubbaszkodol itt a széken? Álmos vagy, feküdjél le, későre jár az idő.

De Tamás urfi csak pislogott bele tovább is a képes könyvbe és nézte azt a kis manót, mely oda volt pingálva.

— Lefeküdném, de sajnálok megválni ettől a kedves kis manótól.

— Oh csak feküdjél le, meglátogatlak én ott is, ha épen beszélni valód van velem, felelt a kis manó.

Csakugyan, alig hogy Tamás urfi lefeküdt, már ott állt a takarón a kis manó.

— No' s mit kívánsz, Tamás urfi?

— Hogy mit kívánok? Hát biz'én, az igazat megvallva, magam sem tudom. Nem ismerlek, azt sem tudom, honnan jöttél.

— Messziről, a lenyugvó nap országából. Nézz oda... amott van az én hazám, tele kincsekkel és szörnyetegekkel. Mivelhogy olyan nyájasan beszéltél rólam, elvezetlek oda, ha akarod.

— Nem bánom. De gyalog nem megyek.

— Ne félj semmitől. Csónakba ülünk, majd én evezek.

— Ezt már szeretem. És aztán mi hasznom lesz belőle, ha oda megyek? Mert hiába nem mozdulok ki a jó ágyamból.

— Találsz ott mindent, amit akarsz. Ott van egy százesztendős bölcs, elvezetlek hozzá, attól annyi bölcseséget tanulhatsz, hogy egész életedre elég lesz.

— Kell is nekem! Nem elég, hogy itthon örökké tanulok?

— No's, ha bölcsesség nem kell, van ott kincs annyi, hogy zsákszámba hozhatsz belőle.

— Ez már egészen más. Menjünk.

Megindultak s hogy, hogy nem, de Tamás urfi egyszerre csak csónakban ült és a kis manó evezett. Nagy tengeren

mentek keresztül s jobbról balról veszedelmes szörnyetegek tátogatták feléjük rettenetes szájukat. Tamás urfi szepegett egy kicsit.

— Ne félj semmit, szólt a kis manó. A hol én vagyok, ott nem okozhatnak bajt.

Kikötöttek végre s a kis manó újra kérdezte:

— Most még egyszer gondold meg, hova vezesselek?

— Nincs azon mit gondolni. Menjünk a kincses házba.

Mentek a kincsesházba. No, a mennyi kincs ott volt, azon még nektek is elállt volna szemetek-szátok; egy csöppet sem lehet tehát csodálni, hogy Tamás urfi majd kibujt a bőréből örömeiben.

— Tessék választani, szólt a kis manó.

— Vihetek, amit akarok?

— A mit és a mennyit akarsz.

Volt ott arany, ezüst, gyémánt zsák számba s mellette más minden drágaság. Tamás urfi nem volt rest, hanem mind a két kezével belemarkolt.

— Viszek, a mennyit csak bírok. És otthon többé nem tanulok egy bölcsöt sem. Minek? Olyan gazdag leszek, hogy akár egy királyságot is vehetek magamnak.

Jól fölpackolózva indult utnak, de előbb kérdezte a kis manót, hogy hát nem segíthetne-é egy kicsit a drága teher hurokolásában.

— Már azt nem tehetem, barátocskám. Nekem innen nem szabad egy fillért sem kivinnem. A ki visz, maga lássa, hogy boldogul vele.

Tamás urfi tehát megindult egymaga. Egy nagy erdőn kellett keresztül mennie,

azon túl volt az a tenger, melyen át haza juthatott.

— Ha a kis manó végig birt evezni, én is birok.

De még ki sem ért az erdőből, mikor egyszerre veszedelem érte. Hatalmas rab-

lóvezér állt eléje, szakasztott majom; kezében goromba nagy doronggal.

— Megállj csak, Tamás urfi, mondá. Osztozzunk azon a kincsen.

— No persze! Nem a te számodra szereztem. Van ott még több is, hozz ma-gadnak.

— Engemet nem eresztetek be oda, így hát csak tőled veszem el.

— Csakhogy én nem adom.

— Akkor agyon ütlek.

Tamás urfinak azonban, hogy, hogy nem, pisztoly volt a zsebében, előrántotta és rászegezte a támadóra. Ez halálra ijedten és csupa rémületében is hanyatt esett,

Tamás urfi pedig tovább mehetett a kincseivel. Eljutott a tengerhez. Csónakot nem látott, de volt ott egy nagy tutaj.

— Annál jobb, erre még több ráfér. Vissza megyek a kincses házhoz és hozok még többet.

Meg is tette és zsákokban, ládáknban még több kincset hozott. Végre maga is megelégte és megindult.

Szaporán evezett és kijutott a tenger közepére. De ekkor egyszerre előbukantak a tengeri szörnyek és most már nem maradtak távol. Tamás urfi szepeggett, nem is hiába. Mert az egyik szörnyeteg belekapaszkodott a tutaj elejébe,

lennyomta és zsupsz! minden kincs bele gurult a tengerbe, Tamás urfi pedig — fölébredt.

Épen úgy ült ott a széken, a mint elaludt, csak a könyv esett le a térdeiről.

Nagyon nyújtózott és álmosan dörögte:

— Hm... most nem tudom, hogy is volt igazán... hanem úgy látszik, rosszul választottam. Ha a bölcseséget választom, azt el nem rabolhatták volna, a kincs pedig odaveszett. Holnap reggel megint csak hozzá kell fogni a lezke tanulásához. Fogok is ezután tanulni sokat, mert amit tudok, azt senki sem veheti el tőlem.

A KIRÁNDULÁS.

— Beszélyke. —

KÁRHOGY törte a fejét Dinike, volt egy dolog, melyet semmikép sem tudott megérteni; de nemcsak hogy ő maga nem értette, hanem testvérkéje, Tinike sem tudta megmagyarázni, pedig az teljes másfél esztendővel volt öregebb, a mi nagy idő. Az a nagy kérdés pedig az volt, hogy ugyan mi is hát az a gondviselés.

Hogy ezt a jó Isten végzi, abban megegyeztek Dinike és Tinike, mert lefekvéskor a mama minden este elmondott velök egy szép kis imádságot, melyben az isteni Gondviselésbe ajánlották magukat. Abban is megegyeztek körülbelül, hogy milyen lehet a jó Isten... mert az bizonyos, hogy olyanformának kell lennie, a milyen apácska, csak hogy sokkal, nagyon sokkal öregebb és nagyon hosszú fehér szakála van. De már a Gondviselést, azt nehéz volt megérteni. Kérdezték a mamától, a ki azt mondta, hogy a jó Isten mindent tud; azt is ami történt, azt is ami most történik és ami még történni fog. Tehát azt is tudja, ha valamelyik gyermek helytelen dolgot mivel. És a jó Isten gondoskodik róla, hogy ha a gyermek roszat tett, lakoljon, de aztán a bűnbánónak megint jóra forduljon a sorsa.

Tinike és Dinike hallották ezt, de nem igen értették meg, akárhogy törték kicsi fejüket. Ha az a Gondviselés tudja, hogy a gyermek roszat akar elkövetni, miért engedi meg? Elküldhetné egyik angyalokáját, a ki intené:

— Tinike, ne tedd ezt, Dinike, ne tedd azt, mert a jó Isten nem szereti.

Épen ezt kérdezték egy este apácskától, a ki azonban nem felelt, csak mosolygott. Azután pedig másról beszélt és elmondta, hogy másnap délután, ha szép idő lesz, nagyobb gyalog kirándulást tesznek az erdő alatt levő majorságba. Tinike és Dinike, ha jól viselik magukat, szintén kimennek s a majorban pompás friss tejet kapnak, hozzá pedig kalácsot. Szerencse, hogy a vacsorának már vége volt, mert a

két gyermek örömeiben enni sem tudott volna, kivált mikor az apa végül mosolyogva megjegyzé, hogy a kirándulás után talán jobban megértik, mi az a Gondviselés.

Ez még sokkal érdekesebbé tette a tervet. Valami nagy titok lappanghat a dologban s Tinike meg Dinike úgy érezték, mintha folyton tojások közt kellene nagy ovatossággal járniok; úgy vigyáztak, nehogy valami helytelenséget kövessenek el, ami miatt aztán elmaradnának a kirándulásról. Éjjel mind a ketten a Gondviselésről álmodtak. Tinike úgy látta, mint egy nagyon, nagyon öreg ősz asszonyságot, a ki karonfogva sétált a jó Istennel és a jó meg a rossz gyermekekről beszélt vele. Dinike ellenben úgy látta, hogy a felhőkből egy hosszú, véghetetlen hosszú kéz nyult le a földre és a mutató ujjával, mely akkora volt mint egy jegegyefa, vonalakat húzogatót a földön. Ezek bizonyosan azok az utak voltak, melyeken a jó gyermekeknek járni kell.

Végre megvirradt és a jó Isten, bizonyosan Tinike és Dinike iránt való különös szívésségből, olyan gyönyörű nyári napot adott, hogy öröm volt látni. A délelőtti órák nagy lassan elmúltak, aztán következett az ebéd és miután még egy-két óra eltelt türelmetlen várakozásban, valahára megszólalt az apa:

— Most már ideje, induljunk. Épen jól érünk oda ozsonnára.

A városháza tornyán épen négyet ütött az óra, mikor kiléptek a ház kapuján, elől a két testvér. Alig mentek ötven lépésnyire, mikor az apa így szólt hozzájuk.

— Megálljatok csak, ide benézünk egy kicsit.

Tinike és Dinike boldogsága e szóra még egyszer akkora lett. Mert épen a cukrászbolt előtt álltak ekkor. Sokszor nézegették ők sováron a bolt ablakába kirakott jobbnál jobb süteményeket, édeségeket, de be nem mehettek, mert ott csak pénzért adnak abból a sok jóból, nekik pedig nincs pénzök. De ha apácskával mennek be, az már egészen más.

Örömtől sugárzó arcczal léptek be a cukrászboltba, mely mindenfelé tele volt remek nyalánkságokkal. Azt sem tudták, merre nézzenek előbb.

— Nézzetek körül, szólt az apa. Aztán mindegyik válasszon magának egy-egy darab süteményt, melyet kint a majorban a tejhez fog megenni.

Még ilyen boldog soha sem volt Tinike, de még Dinike sem. Hogy ők maguk válasszanak ebből a sok jóból! Szinte sok volt a boldogságból, mert ropant nehéz volt ám a választás. Ezt is, azt is szerették volna és habozva álltak meg hol itt, hol amott.

— Nos, gyermekek, sürgeté az apa; válasszatok, mert odább megyünk.

Tinike egy pompás mazsolás, mandolás kiflit választott. Dinike pedig egy nagy darab tortát, mely cukorba főtt gyümölcsessel volt telerakva. A cukrász a kiválasztott darabokat külön-külön begöngyölte szép tiszta papirosban és mindegyiknek oda adta a maga kis csomagját. Ekkor az apa így szólt:

— De most aztán vigyázzatok, hogy szófogadó, illedelmes gyermekek legyetek. Rátok bízom, hogy magatok vigyétek a

süteményeket, de nem szabad hozzá nyulni, míg a majorba nem érünk. Ott jó tejet kaptok hozzá. A ki utközben megessi a süteményét, nem kap sem tejet, sem egyebet.

Tinike és Dinike szentül megfogadták, hogy a viláért sem nyulnak hozzá. Még jobban összeszorították a csomagot, nehogy az a veszedelmesen kísértő pompás illat ingerelje őket.

— Most már induljunk, szolt az apa.

Megindultak, elől a két gyermek, utánok a szülők. Oly komoly képpel lépkedtek Tinike és Dinike, mint a kik tudják, hogy fontos feladat van rájuk bízva. Erősen fogták a csomagot, mert ennek ugyan nem szabad elveszni. Mikor kiérték a városból a szabadba, nem kellett többé oly feszesen a szülők előtt menniök. Az apa meg a mama kényelmesen sétáltak az uton, Tinike és Dinike pedig hol itt hol ott letértek a mezőre, ha valami szép virágot vagy tarka pillangót láttak. Ilyeténképen lassacskán hátra is maradtak, de a szülők engedték, tehát szabad volt.

Néha-néha megnézték a kezökben tartott csomagot. Milyen szépen be volt pakolva! Milyen szép papiros! Hát még ami benne van! De fölnyitni a viláért se próbálták volna, mert utoljára bizony még kísértésbe jutnának. Most még csak nézni szabad.

De Pumi másképp vélekedett. Pumi az apa kedvencz, fürge kis kuttyája volt. Eddig ott sétált a gazdája mellett; de aztán kedve kerekedett egy kis szaladgálásra s a gyermekekhez ment. Tudta, hogy

ezek is szeretnek szaladgálni. Bizonyosan csodálkozott, hogy most nem ugrálnak úgy mint máskor. Azt is kitalálta, hogy van a kezökben valami nagyon jó. Fölágaskodott, szaglászta a csomagokat és váltig mutogatta minden módon, hogy szeretne kapni abból a jóból. De hisz ebből nem kaphatott s Tinike meg Dinike, kincsöket féltve, elkergették maguktól Pumit. Neheztelve tért vissza gazdájához.

— Hogy szaglászta! szolt Tinike. De igaz is, hogy pompás illata van, még a papiroson keresztül is. A tiednek is!

Ezt tisztába kellett hozni. Tinike oda tartotta a maga csomagját Dinike orra alá, ez meg viszont a magáét a Tinike orra alá. Az eredmény nagyon kielégítő volt, mind a két csomag igen kitünően illatozott. De mikor Tinike a maga csomagját emelgette, valami furcsát vett észre.

— Tapogasd csak, szolt Dinikéhez. Mintha két darab volna.

— Az ám. Ugy látszik, a végéből letört egy darabka. Meg kellene nézni.

Tinike alkalmasint sejtette, milyen ez az indítvány, mert megállt és szülei felé nézett. Ezek azonban csak mentek tovább, hátra sem pillantottak. Végre is: az nem volt megtiltva, hogy a csomagot fölbontsák, ezzel még nem esik semmi baj; nézni szabad. Óvatosan szétnyitotta tehát a papirost és mind a ketten fontos képpel néztek bele. Csakugyan, a süteménynek egyik csücske letört, egy pár mazsola és mandula is levált, ide-oda gurulva, mint valami gazdátlan jószág. Dinike ránézett Tinikére, Tinike meg Dinikére és mind a ketten fülig pirultak; de Tinike hirtelen

összehajtogatta ismét a papirost és szótlanul ballagtak tovább. Vagy harmincz lépést mentek, mikor Dinike megszólalt:

— Tinike! Az a letört kicsike kis darab tulajdonképen már nem is tartozik a nagy darabhoz... azt akár meg is ehetnéd.

Tinike fülleg elvörösödött, de nem szólt, csak mentek tovább.

Vagy husz lépést tettek, mikor Dinike újra megszólalt:

— Tudod mit? Ha félsz, hát együk meg ketten... vagy pedig... én nem bánom... azt a kis darabkát megeszem akár magam is. Akkor te nem leszel bűnös.

Tinike azonban állhatatos maradt és megint tovább mentek. Egy kis idő múlva Dinike újra kérdezte:

— Ha akarod, adok neked cserébe egy kis darabkát a magaméból. Nézd!

Fölbontotta a maga csomagját és mind a ketten bele pillantottak. Gyönyörű volt ez a torta, tele rakva cukros gyümölessel. Dinike erről is, arról is nyomogatta... és ime, lepattant egy pár darabka cukros gyümölcs. Dinike kiszórta a tenyerébe aztán oda tartotta Tinikének. A kis leány eleinte visszahökken, de aztán hirtelen belenyult a maga csomagjába, elővette a letört darabkát és oda nyújtotta Dinikének. A csere igazságos volt, el is tűnt esakhamar cukros gyümölcs és sütemény csücske a két gyermek szájában. Mihelyt ezzel elkészültek, hirtelen összehajtogatták a papirost és tovább mentek, ijedten nézve szüleik felé. De ezek csak mentek előre és nem pillantottak hátra.

Nagy mezőségen kellett végig menni, hogy a majorhoz jussanak. Nem volt az uton se fa, se bokor, csak a forró nap és ami vele jár: szárazság és szomjuság. Ha most itt volna az a jó tejecke, mely a majorban kapható! De odáig még nagy ut van előttök. Egy pár mazsola, egy pár darabka a cukros gyümölesből most nagyon jó volna üdítésül.

— Rázd meg a osomagot, mondá Dinike. Hátha leesik?

Tinike megtette.

— Nézzük meg. Add ide csak.

Nem mondhatom, hogy Tinike oda adta volna a mazsolás, mandulás kiflit, de az mégis igaz, hogy nem szegült ellene, mikor Dinike elvette és felbontotta. Hanem a kifli szilárd volt, akár a szikla, nem hullott le róla egy morzsácska sem. Dinike haragosan bontotta föl a maga csomagját, de ez is teljesen ép volt. Ez már mégis nagyon bosszantó! Hát nem tudott legalább egy iczi-piczi darabka letörni? No, ha magától nem tört le, hát le kell törni. Tinike szinte belesápadt, mikor látta, hogy Dinike elszántan megmarkolja a tortát, letör egy darabot és oda nyújtja neki.

— Nesze, kapd be. De te is adj nekem egy darabkát a tiedből.

— Igen... de talán mégsem szabad...

— Oh, hiszen csak egy kicsit, az meg sem látszik, azért még megmarad az egész. Mamaék nem látják.

— No jó... de aztán többet nem ám.

— Nem bizony, a világért sem... csak épen most egy kis darabkát.

És Tinike megette a torta-darabkát, Dinike a mandulás kiflihegyét. Jaj milyen jó volt! Csak úgy nyalták a szájuk szélét utána.

Tinike épen össze akarta megint hajtogatni a papirost. De Dinike így szólt:

— Adj még egy kis darabkát, csak még egy egészen piczi darabkát. . . azután többé nem nyulunk hozzá, igazán nem, a világért sem. Nézd, én is adok neked egy darabkát a tortából.

És csakugyan oda nyujtotta. Tinike már nem igen tudott ellenállni a csábításnak; de mikor Dinike oda emelte a tortát a szája elé, nem tudott ellen állani. Megint eseréltek és persze azután mindegyiknek meg kellett kóstolni a magáét is. Addig-addig kóstolgatták, mignem egyszer azt vették észre, hogy. . . hogy nincs többé semmi a papirosban.

Ekkor szótlanul, rémülten bámultak egymásra. Sokáig, nagyon sokáig nézték egymást; de aztán mit tehetek? Látva a rettenetes bajt, hangos sirásra fakadtak. Ezt még szüleik is meghallották és hátra fordultak. De nem mentek oda a síró testvérekhez, bizonyosan azért, mert épen ekkor eljutottak a major kapujához; ott megálltak és várták, hogy Tinike és Dinike odaérve mondják el, mi bajuk történt. A két testvér azonban nagyon lassan haladt előre. Mintha mázsás kő lett volna a lábukra kötve.

— Siessetek, gyerekek, kiáltá feljök az apa. Tudom, szomjasak vagytok, mindjárt kaptok jó tejet a süteményetekhez.

Akármilyen lassan mentek, végre mégis csak oda kellett érniök. Egyik

kezökkel szégyenkezve takarták el arcukat, a másikban hátuk mögé dugva tartották az üres papirost. Az apa csodálkozva ment feljök és Tinike meg Dinike e pillanatban, ha valami hitvány kis egérkévé válhattak és amott a kerítés alatt elbujhattak volna, kész örömmel ráadták volna a fejöket, hogy örökre egérkék lesznek. De hát nem történt semmi ilyen boszorkányság, az apa megtalálta az üres papirost és így szólt:

— Hát így vagyunk! Ez már persze baj. De hát ti lássátok mit tettetek. Én megmondtam előre, hogy a ki előre meg teszi a süteményét, itt nem kap semmit.

— Oh. . . mikor Pumi annyira szagláta! szólt Tinike zokogva. És olyan jó szaga volt.

— A Pumi oktalan állat, ti pedig okos gyermekek lehetnétek. Ne szagoltatok, ne nézegettétek volna. No de már megesett. Most már üljetek oda a lóczára és ott várjatok, míg megindulunk haza.

A két kis bűnös csöndesen sirdogálva ült le a lóczára, mely a major előtt egy nagy asztal mellett állt. Szomoruan kezükre hajtották a fejöket és elgondolkoztak a kirándulás bus sorsán, mignem a hőségtől, fáradságtól eltikkadva elszenvederültek.

Talán egy negyedórát szunyókáltak, mikor valaki megsimogatta a fejöket. A mama volt. Fölrezzentek, de a mint szétnéztek, azt hitték, hogy még miudég álmodnak. Mert Tinike előtt ott volt a mandulás-mazsolás kifli, Dinike előtt pedig a cukros gyümölessel kirakott torta-darab. Mintha meg sem ették volna utközben. Bámulva, szégyenkezve néztek

szüleikre, ezek pedig mosolyogtak. Ez kissé visszaadta bátorságukat.

— Oh, apácska, de hát hogy lehet ez? kérdé Tinike. Ki adta ezt?

— A Gondviselés. Megsugta nekem, hogy azt a darabot, melyet ti kaptok a kezetekbe, minden tilalom dacára meg fogjátok utközben enni és aztán itt búsulni fogtok. Azért tehát én mindjárt vettem mindegyikből még egy-egy darabot, hogy megint jóra forduljon minden.

— Kedves édes apácska, milyen jó vagy! Máskor megtartjuk ígéretünket.

— Remélem is. És most már értitek, mi az a Gondviselés, mely tudja, hogy a gyermek rosztat akar, mégis megengedi? Azért engedí meg, mert az embernek esze, akarata van, tudja, mi a jó és mi a rossz és ha akarja, hát a jót teszi, még ha nehéz is. Ti tudtátok, mit kell tennetek, de nem bírtok ellenállni a csábításnak és sirva vallottátok meg, hogy bűnösök vagytok. Előre láttam s gondoskodtam, hogy miután megbántátok a hibát, jóra forduljon minden. De ugye, sokkal jobb lett volna, ha semmi szomorúság sem jó közbe? Azért tehát máskor arra törekedjétek, hogy a hibát elkerüljétek.

Tinike és Dinike, ugy hallottam, ezt az intést hűségesen követik is azóta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

D. J. A kiadó hivatal szigorúan a feladott címhez ragaszkodik. A dolgon egyébkint, kívánságához képest, változtatva van. — **Szász Piroska.** Tehát, mint írod, nem Szász Bélának, a költőnek vagy leánykájá, hanem a Szász Dénes uré. Ezennel helyreigazítom tévedésemet, kijelentvén, hogy ügyes dolgozataidnál fogva méltó kis huga volnál ama jeleseknek. — **B. G. A.** Bélácska

leírását örömmel fogom olvasni. Ha tehetségéhez arányban áll szorgalma — s nincs okom ebben kételkedni — hamarosan meg fogjuk érni. Üdvözlöm! — **Spitzer Szidónia.** Meg fog jelenni. — **Gyárfás Rozi.** Kivánságodhoz képest jártam el. — **Reismann Sándor.** Küld be lakásod címét a *szerkesztőségbe*. — **Jahn Elvira.** A Halmi árvák részére küldött 50 kr (l. a »Jótekonyság« rovatot) csakugyan eredeti módon gyűlt össze: minden reggel a gyors öltözködésért kaptál egy krajczárt. Te nyertél időt, a kis árváknak jutott a pénz. Nemes módon használtad föl az így egybegyűlt apró pénzt. Nagyon megdicsérlek érte; de egy fokkal még följebb mennék, ha porzóval nem hintetted volna be vastagon különben gondos írásodat. — **Varga Zsigmond.** Ha kedves apád látná, milyen girbegurba levelet írtál nekem, tán megvonná tőled a »K. L.« jutalmát. — **Tasner Honka.** A kiadóhivatalba bepördül e napokban, az ő mamájával egy kis leány, ott elkezd ugrándozni, mindent fölforgatni »miután a »Kis Lap« árát leteszi, e szókkal pördül ki ismét a boltból: »Aztán ostobaságokat ne írjanak a »Kis Lap«-ba!« A leányka mamája meglelégedéssel mosolyogta meg ezt a nevetlenséget, melyen a hivatalbeliek még most is ámulnak. Ha véletlenül ott Eszéken ismernél ilyen gyermeket, tudasd velem. — **Sz. B.** Azt már régen helyre igazítottuk, csak a közlése késett. Egyéb hiba tán nem esett? — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

KÉRELEM.

Sántha Gabriella (N.-Szalontán) kéri kölcsön a »Kis Lap« azon számát, melyben a »Levél« című szindarab foglaltatik. Neki nincs meg, a kiadóhivatalban elfogyott, az én példányomat meg — mert csak ez az egy van — ki nem adhatom a kezemből. Ha ki köztetek e szolgálatra hajlandó, előbb nekem szóljon, nehogy tán egyszerre száz oldalról is küldjék be Gabriellának a kért számot.

Jótekonyság.

Tihanyi Miklós árvái javára: Laszly Helena 60 kr.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

Forgó bácsi.